

vistnok en Bibeloversættelse et Arbejde, som kan sættes ved Siden af Forfatterarbejde, og som ingen Anden maa være berettiget til at eftertrykke. Det forstaaer sig af sig selv, at her er ikke Tale om, at ogsaa Andre kunne oversætte Biblen; Vaisenhuset har ikke noget Monopol paa at oversætte Biblen, og mange Private have ogsaa, uden at de derfor paa mindste Maade ere ansægtede, oversat snart det hele Nye Testamente, snart enkelte Bøger, enten af det Gamle eller det Nye Testamente; men Vaisenhuset har udelukkende Ret til at forlægge den kirkelige Bibel. Jeg troer ikke blot, at Staten var berettiget til at sørge derfor, men at den ogsaa var forpligtet dertil, thi den kirkelige Bibel bør ikke kunne trykkes uden Control, da ellers ikke engang de Geistlige eller de, som skulle undervise Ungdommen, kunne vide, hvilken Bibel der er den kirkelige, og ligeledes er det nødvendigt, at der er Forlagsret til den, for at den kan sælges for taalelig Pris; det er saa langt fra, at det Princip, at Concurrence formindsker Prisen, er anvendeligt, naar det gjælder om Eftertryk; thi netop Sikkerheden for, at et Skrift ikke kan blive eftertrykt, gjør, at det kan sælges til taalelig Pris. Det er altsaa i og for sig vistnok meget rigtigt, at Staten har sørget for, at der eksisterer bestemt Forlagsrettighed til den kirkelige Oversættelse af Biblen, og at den ikke enten har tilegnet sig selv Indtægterne deraf, eller overladt dem til enkelte Personer, men overladt dem til en Stiftelse, som gaaer ud paa at sørge for forældreløse Børns kristelige Opdragelse, er vistnok ogsaa Noget, som er aldeles ulasteligt. Hvad der nu har indtaget Afskillige imod Vaisenhusets Rettighed, er det, at den ikke skulde være vel benyttet; men det forekommer mig i intet Tilfælde kan hjemle et Anslag paa at faae dette Privilegium berøvet Vaisenhuset, men kun, at der maatte foretages de fornødne Foranstaltninger for at faae Bibelen baade bedre oversat og bedre trykt. Jeg troer ellers, at det Spørgsmaal, om der virkelig ere saa betydelige Mangler ved den, som der er blevet paastaet, vanskelig vil kunne finde sin Afgjørelse her paa Rigsdagen. Det Tal, som er blevet anført paa Trykfeilene,

forekommer mig virkelig ikke at kunne være det Afgjørende; thi naar man erindrer, at Bibelen, det Gamle og Nye Testamente tilsammen, i Dvartudgaven udgjør imellem 21 og 2200 Sider stort Dvart, og at der idetmindste er 2000 Bogstaver, Tal- og Interpunktionstegn paa hver Side, saa vil et Antal af Feil, selv om det var 300, ikke være saa overraskende. Men der ere derhos særlige Omstændigheder, som man maa tage i Betragtning, inden man sælger Dom over Feilenes Betskaffenhed, og navnlig forinden man vil kaste Dadel paa de Mænd, som have med Bestyrelsen at gjøre. For det Første henhøre de Feil, som man har lagt saamegen Vægt paa, alene eller for Størstedelen til det Gamle Testamente. Det Nye Testamente er blevet paany oversat af en Commission, som blev nedsat i 1815, og jeg har altid hørt det omtalt som et heldigt Arbejde, der har været Kirken og den religiøse Oplysning til megen Nytte. Jeg veed vel, at der er Enkelte, som have gjort en eller anden Udsættelse derved, men jeg troer virkelig ikke, at Udsættelserne ere af stor Betydning. I Særdeleshed har den ærede Rigsdagsmand idag omtalt, at man var i Forlegenhed med Gjendøberne paa Grund af den gamle Oversættelse af de Ord, hvormed Christus umiddelbar før sin Himmelfart indstiftede Daaben, nemlig: „Gaaer hen og lærer alle Mennesker“, istedetfor at der skulde staae: „Gaaer hen og lærer alle Mennesker til mine Disciple“. Naar der stod dette, saa var det meget let, mener han, at gjendrive Gjendøberne. Jeg veed nu nok, at det er en Mening, som allerede for mange Aar siden er fremsat, men jeg veed ogsaa, at alle kirkelige Oversættelser, idetmindste saavidt mig er bekjendt, baade hos os og i andre Lande, have: „Gaaer hen og lærer alle Mennesker“, hvilket navnlig ogsaa staaer i Luthers Bibeloversættelse. Jeg troer ogsaa, at hvis man nu gif hen og forandrede den gamle Oversættelse, vilde man ikke udrette Meget imod Gjendøberne; thi saa vilde de sige, „man har i den senere Tid gaaet hen og forvansket Texten og givet en ny Oversættelse, for at have Noget at holde sig ved, da man ikke kunde hjælpe sig med den gamle af Kirken i flere Aarhundrede erkjendte Oversættelse.“